

Ef; 3:14-21.

A felolvasott igeszakasz egy imádság; Pál apostol térdét meghajtva, alázatosan könyörög a gyülekezet egészéért. S ez mindennek az alapja. Az egyház Urától kell kérni mindent, s megtapasztalhatóvá válik az Ő felfoghatatlan hatalma. S olyan jó, hogy ez számunkra is átélt tapasztalat. Olyan jó, hogy hirtelenjében is tudunk felsorolni sok példát, hogy Isten hogyan mutatta meg hatalmát és szeretetét imádságainkra válaszul akár csak az utóbbi néhány hónapban is. Imádkoztunk láztól szenvedő betegért, s elmúlt a láz. Imádkoztunk műtetre váró idős emberért, s néhány napja már nagy jó kedvvel fogadott, mert felépült a műtét után. Imádkoztunk várandós anyukákért, s egészségben vannak az anyukák és az azóta megszületett cseppségek is. Imádkoztunk a gyülekezet táborai számára jó időért, s talán az angol-táboros hetünk volt az egész nyár legmelegebb hete. És még sok példát mondhatnék. A gyülekezetért is sokan szoktunk imádkozni, s ma az igében láthatjuk, hogy Pál hogyan végzi ezt az imaszolgálatot. Érdemes odafigyelni az apostol példájára.

Pál az egész gyülekezetért imádkozik, de mégsem személytelen az imája, mert olyat kér Istentől, ami személyenként teljesülhet be. S ha személyenként beteljesül, ha a személyekben elvégzi Isten a csodát, akkor teljesül be Pál kérése a közösségen, a gyülekezeten is. Hiszen Pál ilyenekért imádkozik, hogy erősödjétek..., Krisztus lakjék bennetek..., képesek legyetek..., teljességre jussatok... Azért személyesek ezek a kérések, mert csak akkor erősödtök, ha a gyülekezet tagjai egyen-egyenként erősödnek. Akkor lakik Krisztus bennetek, ha a gyülekezet tagjainak a szívében egyen-egyenként Krisztus lakik. Nem lehetséges az, hogy némelyekben lakik, másokban meg nem, tehát a gyülekezetben átlagosan lakik a Krisztus. Ilyen nincs. Ez így ugyanolyan értelmetlen mintha azt mondanánk, hogy a konyhában tíz fok van, a nappaliban meg tizenöt, akkor a lakásban összesen huszonöt fok van, tehát jó meleg. Nem, ez így butaság. Jó meleg csak akkor lesz az egész lakásban, ha jól befűtik azt a konyhát is, meg a nappalit is, s ha külön-külön meleg van bennük, akkor mondhatjuk az egészről is, hogy jó meleg a lakás. Ugyanígy, ha a gyülekezet tagjainak szívében egyen-egyenként a Krisztus tüze lobog, akkor lehet azt mondani, hogy beteljesült az apostol imakérése, s csakugyan Krisztus lakik bennetek. Mert ilyen szorosan összefüggünk egymással mi, a gyülekezethez tartozó emberek.

Érdekes a hitnek ez az egyszerre személyes és közösségi természete. Közösség és személy úgy függ össze az egyházban, mint a test és a testet alkotó sejtek. Ha a sejtek betegek, akkor a test sem tud egészséges lenni. De ha a sejtek, s a köztük lévő kapcsolat is egészséges, akkor a test is egészséges.

Itt pedig a Krisztus testéről van szó, amint azt az egész Efézusi levélben is nagyon hangsúlyozza az apostol! Krisztus a fő az egyház számára, amely az ő teste – mondja már az első részben. Aztán használ más képeket is a szoros összetartozásunk érzékeltetésére, de a negyedik részben már újra a test tagjaihoz hasonlít minket, melynek feje a Krisztus. Pál pedig azért imádkozik, hogy ez a csoda megtörténjen, hogy egy közönséges emberekből álló csoport a Fiúisten földi testévé legyen. Mert ez az Egyház csodája. S Pál kéri Istentől, hogy ez ne a mennyei fiók mélyén maradjon meg egy szép tantételnek (hogy Krisztus teste az egyház, egyenként pedig a tagjai vagyunk), hanem legyen ez valósággá Efézusban a hús-vér emberek között, hogy átélhessék, és felmutathassák a Krisztushoz tartozás hihetetlen örömét.

Ehhez kéri először is Pál Istentől, hogy a gyülekezet tagjai megerősödjének, hogy a Krisztus lakjék bennük. S ez egy nagyon-nagyon fontos kérés! Mert először még a legtöbb esetben gyenge lábakon áll a hit. Pl. valaki bizonyágtételén. Először még kevés a személyes megtapasztalás, s nagy szerepe van annak, hogy mások milyen istenélményekről számolnak be. Nagy segítség ez a hit útján az indulásnál, de alapnak gyenge; erősödni kell. Vagy egy közösség befogadó szeretetén áll eleinte a megtérő hite. Ez is fontos segítség, de alapnak ingatag, mert bármikor érhet egy sértés, történhet valami, ami rosszul esik, még akkor is, ha senki sem akart bántani, s ha csupán a közösség szeretete tartotta újszülött hitemet, már össze is roskadt. De lehet például a hitet ébresztő szikra egy nagyszerű lelki élmény, egy csendeshét, egy cursillo vagy valami másfajta evangélizáció. Remek megindítói ezek a hitnek, de aztán ha elmarad az erősödés, akkor elmúlik az élmény, s szép csendesen kimúlik a hit is. Mindezek gyenge lábak ahhoz, hogy megálljuk a hitben. Jön egy nehéz élethelyzet, elmarad esetleg egy csoda, elköltözök attól a gyülekezettől, amelyben nevelkedtem, más lelkész jön a gyülekezetbe, vagy megütközök valamelyik bibliai tanításon, és össze is rogy az új élet, ha meg nem erősödött.

Erős pedig csak attól lesz a hitem, ha Krisztus lakik a szívemben. Csak ő tud lelki tartást adni. Az, ha kedvelem a lelkész, vagy szimpatikus emberek vannak valamelyik gyülekezeti kiscsoportban, vagy volt valamilyen egyszeri megtapasztalásom, ezek nem tudnak tartást adni a hitemnek. Csak az, ha Jézussal van a gyülekezetben megélt szoros kapcsolat. Azért fontos, hogy a gyülekezetben megélt, nehogy egy hazug lélek költözzön a szívembe, mely elhitei velem, hogy ő a Krisztus. Jézus figyelmeztetett is erre minket, hogy jönnék majd hamis Krisztusok. Nos, arról lehet például felismerni őket, hogy ha azt hiszem, hogy Krisztus lakik a szívemben, de a gyülekezetre rá sem tudok nézni, Krisztus testében nem jól érzem magam, akkor a szívemben nem a valódi Krisztus Lakozik. Akkor ez egy hamis lélek, amely nem fog megerősíteni, hanem éppen elgáncsol a hit útján.

Az igazi, az egyetlen Krisztus viszont megerősít. Ha az ő Lakozik bennem, akkor nem idegen testként vagyok jelen a gyülekezetben, amely bármikor kilöködhet vagy lesodródhat, hanem sejtéként erősen beágyazódva, melyet a pokol erői sem tudnak kiszakítani belőle. S ha éri is sérülés kötődésemet, én is és a test egésze is igyekszik gyógyítani a sérülést, mert Krisztus bennünk lakó lelke tanúskodik róla, hogy összetartozunk. Így ezzel a kettős kötődéssel – Krisztus Lakozik bennem, én pedig Krisztus testében – így erősödhetünk meg eléggé ahhoz, hogy megértsük: Mi az igazi szélesség és hosszúság, magasság és mélység, és megismerjük Krisztus minden ismeretet meghaladó szeretetét, és elérjük a végcélt: Isten mindent átfogó teljességét.

Miről is beszél itt Pál apostol? Szélesség, hosszúság, magasság, mélység... Szükségünk van életutunkon tájékozódási pontokra, hisz az életúton nagyon könnyű eltévedni. Néhány rossz döntés elég, hogy teljes káosszá legyen az élet, olyan labirintussá, melyből esélyünk sincs többé magunktól kitalálni. De az igazi szélességet, hosszúságot, magasságot és mélységet, tehát a valódi koordinátáimat csak Jézussal találhatom meg. Ha Jézus a szívemben lakik, akkor kiszabadít a

kétdimenziós életből. Krisztus nélkül az emberek csak síkban, a föld síkjában élnek, s kizárólag a földi dolgok alapján tájékozódnak. Legfeljebb csak vallási sarlatánok beszélnek nekik magasabb dimenziókról, de ők is alapvetően hamis koordinátákat adnak nekik. Nem csoda így, hogy Jézus nélkül nem lehet úgy navigálni életünket, hogy a végén Isten teljességéhez, Isten országába érjünk. Krisztussal élve, benne megerősödve látjuk meg, mi az igazi szélesség, hosszúság, magasság és mélység. **Az igazi szélesség:** a határaink, melyeket Isten szab nekünk törvényével, útmutatásával. Van, mikor túl szélesnek érezzük a szabadságot, s a velejáró felelősséget, amit Isten ad nekünk, máskor meg nagyon is keskenynek érezzük az utat, amelyen járnunk kell. Az érzéseink már csak ilyen hullámzóak. Mégis szükségünk van a krisztusi szélességre, mely mederben tartja, jó irányba vezeti életünket. **Az igazi hosszúság:** a türelem, a hosszútűrés, mely elengedhetetlen ahhoz, hogy ne lobbanjon el rögtön hitünk első lelkesedésből magasra törő lángocskája. Aki ezt a hosszúságot nem veszi figyelembe, vagy alulbecsüli, az nem érkezhets meg a célba. S bizony számolni kell azzal, hogy időnként kegyetlen hosszúnak tűnhet a vándorút ideje. Különösen is olyankor, mikor **az igazi mélységgel** ismerkedünk. Mert a mennybe vezető úton nem lehet végig a fellegekben járni. Jézus útja is átvezetett a mélységeken, a megaláztatás, a megrágalmazottság, az elhagyatottság, elárultság, a megkínóztatás és földi halál mélységein. Jézussal nekünk is meg kell tanulnunk, mi az igazi mélység. Meg kell tapasztalnunk a mélységeket, s meg kell értenünk a mélységekben lévő embereket. Aki nem lát mélységeket, felszínes ember marad, s nem lát igazi magasságokat sem. Mert sok mindenről tűnik úgy, hogy valami kívánatos nagy magasság, de valójában csak délibáb, csak valami légvárnak a foka. **Az igazi magasság** az a mennyei magasság, melynek fényéből, örömeiből Krisztus személyében kapunk ízelítőt e földi életben. Ha ehhez a magassághoz tudjuk viszonyítani a földön oly büszkén hivalkodó dolgokat, máris nehezebben kápráztat el múló fényű kacatjaival minket a világ.

Ez az igazi magasság és mélység, szélesség és hosszúság. De mindezt csak akkor érthető és elfogadható és élhető, ha megerősödtünk a Krisztusban. Krisztus nélkül fojtogatónak érzi az ember az Isten törvénye által élete medréül beállított szélességet, kibírhatatlannak a szükséges türelem hosszúságát, botránkoztatónak és átokra ingerlőnek a mélységeket, és érdektelennek a mennyei öröm magasságait. S ez a látás csak Krisztusban megerősödve változik meg. Mert, ha Krisztus lakik bennünk, mi pedig Krisztusban, akkor látjuk meg, hogy **az igazi szélesség** az, ahogy Isten szeretete átéri az egész világot. **Az igazi hosszúság**, hogy ez az isteni szeretet a világ végéig kitart. **Az igazi mélység**, hogy Isten szeretete a legmélyebbre süllyedt bűnöshöz is leér, s **az igazi magasság** az, ahogy Isten ezzel a végtelen nagy szeretettel végül engem is a mennybe emel. Ha mindezt már Krisztusban megerősödve látom, s ezeknek a koordinátáknak, az isteni szeretet koordinátáinak segítségével tájékozódok, akkor ismerem meg a tapasztalatból Krisztus minden ismeretet meghaladó, szavakkal kimondhatatlan szeretetét, s jutok el a teljességre, a tökéletes beteljesülésre, Isten örök, boldog országába.

Az apostol azért imádkozott régen, hogy ez Efézusban és mindenhol, ahol Isten szentjei élnek így legyen. Mi is imádkozunk ezért. Ámen.

- a) Kikért imádkozik az apostol?
 - b) Mit kér számukra?
 - c) A keresztyéneknek mit kell első sorban megismerniük, egy tant vagy egy érzést?
 - d) Hogy tartozik össze Krisztus és a gyülekezet, illetve a gyülekezet tagjai egymáshoz az Ef; 1:22-23. szerint?
-
1. Kinek a „lábán” áll a hited? Mi segítette hitedet megállni kezdetben? Egy élmény, egy közösség vonzása, egy személy bizonyoságtétele vagy valami más? S mi adja ma a hited szilárdságát?
 2. Elképzelhetőnek tartod, hogy Krisztus lelke munkál benned, s mégis ellenérzéseid vannak Krisztus testével, a gyülekezettel szemben, ahelyett, hogy vonzalmat éreznél iránta?
 3. Tudsz példát arra, hogy egy rossz döntés (mely Jézusra hallgatva megelőzhető lett volna), végzetes katasztrófát indított el?
 4. Mit gondolsz arról a mondatról, hogy „aki nem lát mélységeket, felszínes ember marad”?
 5. Volt olyan, hogy szűknek érezted a határokat, melyeket Isten útmutatása jelölt ki számodra? S olyan, hogy túl tágak?
 6. Be tudsz számolni olyan örömről, amit Jézusban találtál?